Ч. 133 Четвер 16 (28) червня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Дальші вісти про смерть Карнота.

Тїло убитого президента французскої републики вивезено в понедїлок по полудни з Лїону до Парижа. Архієпіскоп поблагословив тїло, домовину зложено відтак на лявету від армати і серед величезного здвигу народу повезено улицями міста на дворець. За домовиною поступали репрезентанти всїх властий, товариств і корпораций. Коли похід похоронний переходив улицями, було в містї зовсїм спокійно, не було нїяких демонстраций, але зараз по походї розпочались демонстрациї. Товпи людий переходили улицями і кричали: „Смерть убійникови! Помстім ся за Карнота!“ Розлючена товпа кинулась відтак на склепи італїяньскі і стала там все нищити і розбивати. Войско і полїция мусїли спокій робити і арештували 300 людий.

По привезеню тїла до Парижа, зложено єго тут в дубовій і палїсандровій домовинї в присподнім сальонї Елїсейскої палати, а нинї має бути зложене на катафальку в подвірю тої палати. Приступ публики буде дозволений. Похорон розпічне ся в недїлю. Тїло принесуть насамперед до церкви Нотр Дам (Матери Божої), де париский архієпіскоп відправить службу Божу, а відтак зложать тїло в Пантеонї. Похорон відбуде ся коштом держави зі всякою цивілною і войсковою парадою. Офіцири армії і маринарки будуть цїлий місяць носити жалобу.

Убийника Джованнього Чезарія переслухувано вчера в Лїонї другий раз. Він говорить дуже зле по французски і длятого переслуханє було дуже трудне. Судия слїдчий спитав єго: Чезаріо, длячого хотїв ти убити президента републики? Чи знав ти єго, чи мав ти яку ненависть до него? — На то убийник: Нї! але він був тираном і длятого я єго убив. — Судия: Чи ти анархіст? — Чезаріо: Так, і я тим величаю ся. — Судия: Яка-ж була причина, що ти єго убив? — Чезаріо: То скажу аж перед судом присяжних; судиї приcяжні зрозуміють мої мотиви і аж перед ними я все скажу. — Судия: Чи мав ти яких спільників? — Чезаріо: Нї, я дїлав сам; нїхто мене до того не взивав, нїхто не намавляв. — Чи маєш в Лїонї яких знакомих або може які відносини? — Не маю нїяких; не знаю міста, я прийшов туди з далека, з Вієн, де рік тому назад служив у пекаря. — Яким способом дістав ти ся до Карнота? — Я перепхав ся, відтрутивши коня якогось кірасіра. Штилєт держав я готовий в рукаві так, що потребував лиш піднести руку; я мірив в долїшну часть тїла, а коли я спустив руку і пхнув, крикнув ще: Най жиє анархія! Люди кинулись тогди на мене і стали мене душити і бити а аґенти полїцийні завели мене відтак на полїцию. — Чи обстаєш при тім, що ти не мав спільників? — Обстаю; але чи президент помер? — спитав Чезаріо, очевидно, як би рад був з того, що зробив. Судия слїдчий не відповів на то нїчого. На тім закінчено переслуханє.

Як називає ся убийник, доси трудно ще знати, би всї дотеперішні телєґрами не подали єго імени докладно. Нинїшні нїмецкі ґазети доносять, що убийник називає ся властиво Казеріо Санто Єронїмо.

Чезаріо чи Казеріо єсть родом з Мотта Вісконтї, малого місточка межи Мілєном а Павією в північній Італїї. Один з єго братів єсть там торговельником вина. Він розповідав одному з журналїстів так: Нас єсть шість братів і одна сестра; батько вже не жиє. Санто — так називають брата убийника — єсть наймолодшим; мати змалку дуже єго пестила; другі мої братя і сестри займають ся дрібною торговлею і пекарством. Малим був Санто дуже красною дитиною і лаґідного успособленя. Маючи 14 лїт пішов він до Мілєна учити ся пекарства. Два роки тому назад познакомив ся він з анархістами. Будучи пекарем мав богато часу і сходив ся часто з анархістами; раз зроблено у Санта ревізию і знайдено анархістичні плякати, котрі мали роздавати ся якоюсь касарнею. Санта арештовано і засуджено на 5 місяцїв арешту. По виданю вироку Санто утїк до Швайцариї, відтак до Сетт у Франциї. В тім часї не богато він до мене писав; частїйше переписував ся з братом Іваном, котрий говорив менї, що Санто не може знайти роботи.

Найважнїйше питанє тепер, хто по Карнотї стане президентом републики. З дотеперішних вістий виходить, що Казимір Періє має ще найбільше шанс. Він єсть головним кандидатом, але вибір єго не єсть ще запевнений.

Аґітация єсть дуже оживлена, головно з причини дуже короткого часу. Доси зорґанїзували ся три головні ґрупи: 1) ґрупа Делїн-Монтад, котра заявила ся за Казимір-Періѐром; 2) ґрупа Ісамберта, котра ще не має певного кандидата і 3) ґрупа Жілїєна, котра заявила ся за Брісоном. Сенат має своїх власних кандидатів, але від коли Шальмель-Лякур заявив, що не буде кандидувати, настало в нїм велике розбитє. Піднесено також кандидатуру дуже старого Араґа, бувшого посла в Бернї. Вибір єго означав би, що борбу о президентуру відложено до якогось часу.

---

14)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Стефан Баторий оглянув вікно і зараз пояснив, длячого дручок і штаби лиш слабо держать ся та чому мур коло них так кришить ся. Але тут не розходило ся о науковї поясненя, лиш о скоре дїланє, бо кожда хвиля була дорога. Коли-б удало ся видовбати камінє, в котрих поперечка і штаби були запущені, і тим способом їх звідтам видобути, то може було би можна виважити й цїле вікно та кинути єго в долину. Від гуку громів, що били один по другім, не було би чути, як оно упаде на землю.

— Та чей голими пальцями не видовбаємо каміня — відозвав ся Володислав Затмар.

— Певно, що нї — сказав на то ґраф Сандорф. — Нам треба конче якогось залїза, якогось вістря.

Щось такого було би здало ся, бо хоч і як мур кришив ся на тих місцях, то все-таки можна було поломити собі нїгтї та поздирати собі пальцї аж до крови, заким можна би зрушити камінє. Треба було мати конче хоч би якийсь цьвях, коли мало ся щось вдіяти.

Ґраф Сандорф став розглядати ся при слабім сьвітлї, що добувало ся помежи двері а одвірки, по кели. Сував рукою по стїнах, чи не знайде де вбитого якого цьвяха, але не міг нїчого знайти. Відтак прийшло єму на гадку, чи не далось би відломити ногу від зелїзного ліжка, прикованого до стїни. Всї три взяли ся до роботи, але незадовго перешкодив сїй роботї Стефан Баторий, відозвавшись тихим голосом до своїх товаришів. Скоба на одній із тих штаб, що на перехрест творили дно ліжка, попустила і треба лиш було повернути нею кілька разів то на право, то на лїво, щоби єї відорвати. Они зробили то в одній хвили і ґраф Сандорф мав тепер пять цалів довгий а на цаль широкий знаряд, котрий на однім кінци обвив хусточкою, щоби можна єго лїпше держати в руцї; вернув відтак до вікна і став довбати в тім місци, де була запущена поперечка.

Розуміє ся, що та робота не могла вести ся тихо. На щастє так гриміло, що не було чути, як він довбав. Коли переставало гриміти, то й ґраф Сандорф переставав довбати, коли-ж стало знов гриміти, то він брав ся з тим більшою силою до роботи. Стефан Баторий і Володислав Затмар стояли під дверми та підслухували, щоби ему дати зараз знак, скоро лиш варта підійде до дверий.

Нараз відозвав ся Володислав Затмар: „Пс!“ і довбаня вже не було чути.

— Що там такого — спитав Стефан Баторий.

— Слухайте! — відповів Затмар.

Він підсунув своє ухо під місце еліпсоідального склепліня і знов почув той голос, що виявив був засудженим тайну зради. Підслухуючі могли почути в коротких перервах ось такі реченя:

„Завтра.... пустять.... на волю....“
— — — — — — — — — — — — — — —

— „Так.... спис вязнів.... готовий.... і....“
— — — — — — — — — — — — — — —

„По страченю.... відтак.... зійду ся з моїм товаришем Ціроном на Сицилії, де він має мене ждати....“
— — — — — — — — — — — — — — —

„Ви би так довго не сидїли.... в башни....“
— — — — — — — — — — — — — — —

То розмавляв очевидно Сарканій з котримсь із сторожів. Сарканій згадав ще про якогось Цірона, котрий видко, належав також до спілки в сїм дїлї; Матій Сандорф запамятав собі добре то імя.

На нещастє вязнї не дочули послїдного слова, котре було би їм дуже придало ся. Під конець послїдного реченя вдарив страшенний грім, а коли іскра електрична збігала по громовідї в долину, перескочили частинки з неї і на ту скобку, яку держав ґраф Сандорф в руцї. Як би не то, що та скобка була завита на однім кінци в шовкову хусточку, то була би іскра електрична на місци єго убила.

Отже підчас того удару грому не дочули они, як називає ся та башня, в котрій їх замкнули. Коли-б були довідали ся, як називає

З руских товариств.

В Станїславові відбули ся дня 31 мая загальні збори товариства „Руских Женщин“. В зборах, котрі відкрила п. Бучиньска гарною промовою, взяло участь звиш 30 членів. Справоздане секретарске представило дїяльність товариства як слїдує:

Послїдні загальні збори товариства відбули ся дня 26 падолиста 1892 р. На тих зборах увійшли до видїлу слїдуючі панї: З. Бучиньска, Е. Кумановска, І. Левицка, О. Левицка, Е. Яцикевичева, В. Мандичевска. Видїл уконституував ся в той спосіб, що вибрав предсїдателькою п. Бучиньску, заступницею предсїдательки п. Яцикевичеву, касиеркою п. Кумановску, бібліотекаркою п. Левицку.

В часї свого урядованя відбув видїл кільканайцять засїдань, на котрих уложив і перевів реґулямін своєї дїяльности. Дїяльність видїлу була звернена в трох головних напрямах: а) в напрямі розбудженя житя товарискогo межи громадою Русинів місцевих і найблизшої околиці; б) в напрямі вихованя руских дївчат через заснованє інститута жіночого в Станїславові, евентуально заопікуваня ся дївчатами, котрі ходять до публичних шкіл в Станїславові; в) в напрямі осьвідомленя жіноцтва руского і піднесеня его патріотичних змагань.

Дїлаючи в першім напрямі урядив видїл в згаданім часї кільканайцять сходин товариских, на котрих члени товариства, панї і прихильні товариству панове держали відчити поучаючі; межи тими замітнїйші були: відчит п. Озаркевичевої з Сїльця, проф. Кокорудза, п. В. Левицкого і дра Коцюби. Ті сходини товариcкі були все сполучені з продукциями хоральними, інструментальними, сьпівами, декламациями і забавами товарискими. Справдї тоті сходини товариcкі зближували до себе громадян, дали їм нагоду близше пізнати ся і порадитись над справами загально-народними.

Дїлаючи в другім напрямі прийшов видїл до пересьвідченя, що дївчата рускі, котрі ходять до шкіл публичних, лишені опіки домової. Видїл ухвалив длятого заняти ся щиро заснованєм виховуючого інститута для дївчат в Станїславові. Щоби осягнути тую цїль, старав ся видїл придбати як найбільше потрібного капіталу грошевого; на то відступив видїл всї доходи зі своїх вечерниць, котрі принесли звиш 60 зр. В тій самій цїли видїл заняв ся збиранєм фантів, щоби урядити томболю на дохід згаданого інститута. Се старанє знайшло симпатичне узнанє у загалу, а богато Русинок місцевих і заміcцевих надїслало значну скількість гарних переважно руско-народних, артистично виконаних робіт жіночих в загальній вартости сто кількадесяти зр.

Рівнож і в третім напрямі старав ся видїл запрошувати до товариства Русинок, розсилаючи по краю запросини до вступленя в члени. Нових членів позискало товариство кільканайцять, так що всїх членів числить 96.

Манїфестуючи товариство на вні, уряджував видїл враз з иншими товариствами місцевими публичні вечерницї в роках 1892—1893 в роковини смерти Тараса Шевченка. Видїл вислав послови дру Окуневскому при нагодї его бесїди в соймі краєвім за заведенєм ґімназиї для женщин письменне признанє, заосмотрене численними підписами жінок. Дальше заняв ся видїл похоронами Вп. панї Винницкої, бувшої предсїдательки товариства і зібрав замість вінця на еї домовину складку помежи прихильниками товариства в висотї 20 зр., котрі дарував видїлови товариства „Шкільної Помочи“ в Станїславові до роздїлу помежи убогих учеників і учениць.

На сїм місци нехай буде вільно видїлови зложити уклінну подяку всїм, котрі причинили ся для добра товариства чи то жертвою чи моральною помочию. Головно дякує видїл Товариству „Руской Бесїди“ за відступленє своїх комнат, кілько разів наше товариство запотребувало; відтак всїм тим Вп. паням і панам, котрі не відказали своєї помочи при уряджeню вечерниць і сходин товариских.

З порядку дневного слїдувало справоздане касиерки, з котрого зібрані довідали ся, що товариство мало приходу 206 зр. 38 кр. а розходу 32 зр. 95 кр., отже чистий дохід за той час виносить 173 зр. 43 кр. Окрім того має товариство давнїйшого маєтку 223 зр. 40 кр., отже разом посїдає 396 зр. 83 кр. зложених на книжочку „Народної Торговлї“, а надто єсть властителем одного удїлу в висотї 100 зр. в товаристві асекурацийнім „Днїстер“.

Збори, вислухавши справоздань, приняли їх до відомости і удїлили уступаючому видїлови узнанє і абсолюторію.

Наступив вибір нового видїлу. До него увійшли панї: Кокорудзова, яко предсїдателька, а яко заступниця предсїдательки Озаркевичева з Сїльця; яко касиерка Мандичевска, яко контрольорка Витошиньска, яко бібліотекарка Цурковска, яко секретарка Біленька, а вкінци яко асесорки О. Левицка і О. Зарицка.

По вичерпаню порядку дневного закінчили ся загальні збори о годині 8-ій вечером. Присутні винесли зі зборів як найлїпше враженє і одушевились взаімно до спільної роботи в нашім народнім відродженю.

Перегляд полїтичний.

Проґраму подорожи Є. Вел. Цїсаря вже оголошено. Монарха стане дня 30 с. м. в Тридентї вечером, де відбуде ся торжественне повитанє. Дня 1 липня буде Є. Вел. Цїсар принимати депутациї; дня 2 липня буде в італїяньскім театрі а дня 3 липня вїде до Мадонно ді Кампільо. Гостина Монарха вплине мабуть на то, що італїяньскі посли, котрі по відкиненю внесеня о роздїленє тирольского сойму виступили з него, повернуть тепер назад до него.

З Відня доносять, що спільні Делеґациї будуть скликані на день 15 вересня с. р. до Будапешту.

З Петербурга доносять, що цар виїхав онодї до Борок на торжество посьвяченя соборної церкви, поставленої на память чудесного виратованя его і его родини підчас катастрофи на зелїзници під Борками.

В ночи з понедїлка на второк обрабовано в Ліонї 40 склепів італїяньских, підчас чого настала в однім склепі експльозия фляшок з есенциєю і кількох людий покалїчило; один з тих вже помер. Демонстранти знищили також часть італїяньскої вистави. В Ліль, Тульонї і Бельфортї прийшло також до кровавої бійки межи Італїянцями а Французами.

ся та кріпость, були би знали, через котрий край прийде ся їм втїкати, та чи будуть добрі вигляди на втечу, котру розпочали серед так трудних обставин.

Ґраф Сандорф розпочав знову свою роботу. Видовбав був вже три дїри на стілько, що зелїзні дручки можна було вигідно витягати; почав довбати ще четверту, а блискавки безустанно присьвічували ему при сїй роботї.

Около пів до одинайцятої години все вже було готове. Вікно можна було висунути отвором; треба було лиш добре его потиснути, щоби оно упало поза мур на долину. Так і стало ся, скоро Володислав Затмар почув, що вояк на вартї в сїнех поступив ся дальше від дверий. Вікно полетїло на другу сторону і щезло.

Як раз в сїй хвили було на дворі досить тихо. Ґраф Сандорф слухав уважно, коли се тяжке вікно упаде на землю і якого наробить лоскоту, але не міг нїчого почути.

— Видко, що вежа мусить стояти на високій скалї понад долиною — відозвав ся Стефан Баторий.

— А що-ж нам вадить висота? — сказав на то ґраф Сандорф. Прецї дріт від громозводу мусить десь доходити до землї, бо инакше не мав би він нїякого значіня. Спустимось і ми по нїм аж до землї, та не потребуємо побоювати ся, що попадаємо.

Взагалї був то не злий здогад, але в сїм случаю показав ся він о стілько хибний, що конець дрота сходив у плесо Фоіби.

Вікно стояло отвором і надійшла хвиля втечі.

— Послухайте-ж, приятелї, як маємо робити — відозвав ся ґраф Сандорф. — Я з вас наймолодший і менї видить ся, найдужчий. Я буду насамперед спускати ся по дротї від громозвода. Коли-б щось стояло на перешкодї, а чого годї тепер предвидїти, і я би не міг спустити ся аж до землї, то може ще стане менї на стілько сил, що вилїзу знову до вікна. В дві минути пізнїйше, полїзеш ти за мною, Стефане, а в дві минути по нїм, ви, Володиславе. Коли станемо всї три при споді башнї, то відтак порадимо ся, що дальше робити.

— Послухаємо тебе Матію — сказав на то Стефан Баторий. Будемо робити, що скажеш, підемо, куди нас поведеш, але не хочемо, щоби ти сам лишень виставляв себе на всю небезпечність....

— Наше житє не тілько варте, що ваше, Матію, — додав ґраф Затмар.

— В виду того, що маємо сповнити дїло справедливости, оно дуже богато варте — відповів ґраф Сандорф — а хоч би лиш один з нас лишив ся при житю, то він буде тим, що довершить то дїло справедливости. Обнимїть же мене, приятелї!

Всї три мужі обняли ся сердечно і здавало ся, як би они по тім обнятю набрали ще більшої відваги.

Підчас коли Володислав Затмар станув під дверми келї, полїз ґраф Сандорф у вікно. За хвилю висїв він вже над пропастию. Обняв ся колїнами кріпко дрота від громозводу, ловив ся раз-по-раз руками за него і спускав ся в долину, а ногами шукав ґаків, на котрих на хвилинку міг спочити.[1])

Буря лютила ся страшенно. Дощу не було, але дув страшенний вітер. Блискавки перелїтали одні за другими. Проміне їх бігало зикзаковатими лїніями доокола башнї, котра стоячи високо сама одна, притягала їх до себе. Кінчик громозвода сьвітив ся білим сьвітлом, яке розпалив був на нїм ток електричний в видї китички з проміня, а дручок під ним хитав ся від вітру на всї боки.

Можна уявити собі, яка то була небезпечність держати ся проводу, по котрім біг безустанно ток електричний аж до води в Буко. Коли-б той громозвід був в добрім станї, то не було би великого страху, щоби грім міг убити, бо зелїзо і взагалї метал може далеко лекше і скорше переводити електричність, як людске тїло, і дріт мусїв би хоронити від смерти того сьмілого, що лїз по нїм. Але скоро би кінчик громозвода був лиш трошки притуплений, скоро би десь дріт був прірваний, або коли-б десь настала якась перешкода его здібности до проводу, то могло би й так стати ся, що оба токи електричні, позитивний і неґативний, злучили би ся разом, хоч би й не заблисла блискавка, отже лиш в наслїдок нагромадженої електричности в лихім громозводї, і тогди она могла би убити[2]).

Ґраф Сандорф знав добре, на яку він виставив ся небезпечність. Але охота до житя додавала ему відваги. Він спускав ся поволи дальше, хоч електричні токи окружали его зі всїх сторін. А ногами все шукав ґаків і спочивав на хвильку. Коли відтак заблисла знов блискавка, глянув він в долину, але надармо старав ся добачити, як то ще за глубоко.

[1]) Пригадуємо тут, що кілька лїт тому назад вилїз був один робітник у Відни по дротї від громозводу аж на сам вершок вежі церкви сьв. Стефана, завісив там хоругов цїсарску, а відтак спустив ся знову по тім дротї на землю.

[2]) Коли в 1753 р. Рішман перервав в дротї громозводу ток електричний, то хоч стояв віддалїк від него, перескочила з дрота іскра електрична, так за велика, як кулак, і убила его на місци.

Новинки.

Львів дня 27 червня.

— **Іменованя.** Міністерство торговлі іменувало асистентів почтових: Леопольда Маєра в Тарнові, Алойсия Едварда 2 ім. Харанзу в Тернополи, Йос. Кашицкого в Стрию, Фердинанда Півецкого в Ярославі, Єронима Хлопецкого в Кракові, Апт. Кобиляньского в Тарнові, Станїслава Келера в Кракові, Михайла Книча в Осьвітимі, Кароля Фурдика в Кракові, Кароля Руденьского в Ярославі, Саламона Волькенберґа у Львові, Авґуста Носкевича в Калуши, Ів. Ґурку в Дрогобичи, Адольфа Гофлера в Коломиї, Онуф. Кульчицкого в Кракові, Ант. Вершлера і Ант. Бердека у Львові официлми почтовими а Дирекция почт і телеграфів полишила всїх новоіменованих в дотеперішнім місци службовім.

— **Є. Експ. п. Намістник ґр. Баденї** виїхав вчера вечером поспішним поїздом до Кракова.

— **Є. Експ. п. Міністер рільництва гр. Фалькенгайн** злюстрував в днях 18 до 24 с. м. надвірняньскі добра скарбові. Першого зараз дня оглянув заряд гути в Пасїчній, лїпію зелїза, варстат механїчний, тартак водний, млин і т. д. В днях від 19 до 21 оглядав лїси, палежачі до округів господарских Зелена і Рафайлів, а 22 був поїхав через полонину Довге до Яблониці, де оглянув тартак паровий. Дальше злюстрував заряди скарбові в Татарові, Микуличині, Дорі і Делятинї і роботи около будови зелїзниці зі Станїславова до Вороненки, а дня 23 вернув до Надвірни, де злюстрував тартак паровий, стацию сплавчу в Пневі і фільварок в Серимбі. Перед виїздом до Львова злюстрував ще п. Міністер старостьо, уряд податковий, суд повітовий і уряд громадский в Надвірній, а в повороті до Львова ще її староство в Станїславові.

— **Загальні збори товариства „Шкільної помочи" в Станїславові** відбудуть ся в недїлю дня 1 липня в комнатах товариства „Руской Бесїди", ринок ч. 30 о годині 4-ій по полудни. Порядок дневний зборів і предмети нарад вказує § 25. статута. На случай, коли не явить ся потрібне число членів, відбудуть ся того самого дня в тім самім місци о години 6-ій вечером загальні збори при таким числї членів, яке явить ся. — За видїл товариства „Шкільної помочи" в Станїславові — *Софрон Недїльский. Омелян Абрисовский.*

— **Іспит зрілости в золочівскій ґімназиї** відбув ся під проводом інспектора Ґерстмана. До іспиту зголосило ся 32 учеників, а з тих одержали сьвідоцтво з відзначенем: Стеф. Бохеньский, Людв. Кшемень і Володим. Олїйник; сьвідоцтво зрілости: Володим. Верґановский, Гр. Гарматїй, Стан. Єндель, Тад. Котович, Мар. Кравс, Брон. Кричиньский, Ів. Майковский, Едм. Мошиньский, Казим. Оборский, Людв. Орош, Іван Пачовский, Ісаак Палек, Фр. Родер, Казим. Солецкий, Казим. Солтис, Володисл. Ситник, Оск. Зіґельбавм. Поправити іспит з одного предмету по фериях дозволено 7 абітурієнтам: 4 репробовано на рік, а одного на необмежений час.

— **З Вистави краєвої.** Мимо майже безустанних дощів оглядає Виставу краєву все-таки досить людий. В недїлю було на Виставі 28.500 осіб. В честь віденьских гостий, репрезентантів обох Палат Ради державної відбув ся пир, котрий в наслїдок виголошених на нім бесїд прибрав досить виразно характер манїфестациї политичної. На пирі промавляли кн. Ад. Сапіга, ґр. Гогенварт, др. Смолька, бар. Хлюмецкий, ґр. Коронїні, Теннер, Штірґк, ґр. Гаррах, ґр. Пальфій і Дїпавлї. — Завтра т. є. дня 28 с. м. мають прибути на Виставу репрезентанти і члени долїшноавстрийского союза промислового під проводом бар. Чедіка. — На виставі рогатої худоби було— як признають загально всї знатоки — дуже богато красних штук вигодованих нашими селянами, особливо із сторін станїславівских і коломийских. В честь селян виставцїв відбуло ся угощене, дане презесом вистави кн. Ад. Сапігою. До стола засїло около 150 селян. Підчас угощеня промавляв до селян кн. Сапіга а в імени селян промавляв війт Олїйник з Камінної в Надвірнянщині.

— **В справі руху надзвичайних поїздів** особових і знижене цїн їзди по поводу загальної Вистави краєвої у Львові року 1894 подає ц. к. Лирекция руху зелїзниць державних до відомости що слїдує: Крім в днях, означених вже давнїйше переходити будуть на шляху Краків-Львів надзвичайні поїзди 19 і 20 також на днях 28 червня, 14 серпня і 7 вересня з Кракова до Львова, 29 червня, 15 серпня і 8 вересня же зі Львова до Кракова для звиджаючих Виставу у Львові, після того самого розкладу їзди і по тих самих цїнах. Сказане знижене цїн їзди важне єсть в днях повисших також для поїздів звичайних, маючих сполучене до згаданих поїздів надзвичайних.

— **Значної крадежи** допустили ся невислїджені доси злодїї в ночи дня 22 с. м. в коршмі в селї Волиця коло Мостів Великих. Они виймили вікно і забрали дорогоцїнности вартости 1600 зр., як: брилянтові ковтки, 4 шнурки перел, золотий годинник і т. п., а крім того взяли ще 240 зр. готівкою.

Телеґрами.

Будапешт 27 червня. Палата послів ухвалила закон о обовязках релїґійних і закон о рецепциї жидівскої віри, а також і додатковий параґраф до нового закона о цивільних супружествах.

Ґренобль 27 червня. Якийсь пяниця здер вчера італїяньску хоругов на віцеконсуляті італїяньскім і знищив. В містї впрочім спокій.

Софія 27 червня. Кн. Фердинанд виїхав до Відня.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у таким самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 минут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Коли Матїй Сандорф вчинив ся може на яких шїсдесять стіп понизше вікна, почув під собою якусь кріпку опору. То був примурок, що виставав на кілька цалів поза мур від фундаментів. Дріт тут ще не кінчив ся, ішов ще дальше в долину, але звідси вже — чого однакож втікач не міг знати — не був прикріплений гаками, лиш або прилягав до скали і сунув ся по нїй, або звисав свобідно у воздусї, коли де припирав до каменя, вистаючого із скали.

Ґраф Сандорф станув тут, щоби віддихнути. Ногами спер ся на примурку, а руками держав ся дрота. Догадував ся, що був вже при сподї вежі, але не міг зміркувати, в якій висотї стоїт она понад долиною в сподї.

— Мусить ще бути дуже глубоко — подумав собі.

Великі птахи, вистрашені разячим сьвітлом блискавок, лїтали попри него, але замість підоймати ся в гору, спускали ся десь в долину. З того догадав ся він, що під ним мусить бути якась пропасть.

В сій хвили почув ся в горі коло дрота якийсь шум. При скоро проминаючім сьвітлї блискавки доглянув Матїй Сандорф, що по мурі суне ся щось чорного.

То був Стефан Баторий, котрий тепер спустив ся також з вікна; він вхопив ся так само дрота і сунув ся по нїм в долину до ґрафа Сандорфа. Той чекав вже на него оперший ся добре о примурок. Там мав Стефан Баторий трохи постояти, а єго товариш мав тимчасом спускати ся дальше.

За кілька хвиль стояли вже оба побіч себе оперши ся на примурку. Скоро прогудів послїдний грім, могли вже оба порозуміти ся з собою.

— А де-ж Володислав? — спитав Сандорф.

— За мінуту буде вже тут — відповів Стефан Баторий.

— Може там на горі стало ся щось недоброго?

— Де-ж там, нїчого не стало ся.

— Ну, добре! Я уступлю ся Володиславови, а ти, Стефане, будеш чекати, аж він спустить ся до тебе.

— Нехай і так буде.

В однїй хвили обняла їх величезна блискавка. Електричність, що бігла по дротї, розійшла ся і по них так, що їм здавало ся, що вже їх розірве.

— Матїю, Матїю! — крикнув Стефан Баторий, бо вже зі страху не міг видержати.

— Лиш трохи холодної крови! Я спускаю ся, а ви відтак за мною! — відповів ґраф Сандорф.

Вже вхопив ся був за дріт і хотів спустити ся аж до найблизшого гака та зачекати там на свого товариша, коли нараз з гори, з башнї, роздав ся голос тріводи. Видко, що він нїс ся з вікна від келї. Опісля почув він виразно слова:

— Ратуйте ся!

То був голос Володислава Затмара. Рівночасно заблис з муру яскравий огонь і роздав ся острий лоскіт без гомону. То не була блискавка, що засьвітила у темноті, то не був лоскіт від грому, що понїс ся по воздусї. То був вистріл з карабіна, видко на осліп, десь з якогось отвору до стріляня в башни. Чи то стрілив хтось на знак сторожам, чи може за втїкачами, все одно — але втечу викрито.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.